

Слова на аркуші — думок непевна тінь,  
Роз'ятрює повіки сіль утоми.  
Дивлюся на шпитальність білих стін  
І чую — кров гаряча скроні ломить.

За чорними свічадами вікна  
Конвеєри шумливих вулиць  
Ідесь уста, вологі від вина,  
У поцілунку жадібно зімкнулись

І, спрагли, зацімпили враз,  
І пересохли, як пісок пустелі...  
Як довго йти до благосних оаз  
Від дюн сипких нешлюбної постелі?..